

indskrænkende Bestemmelser. Jeg har, ligesom det ærede Medlem, i mine unge Dage set, at der oppe paa Marken har ligget Sneise af Dyringer af smaa Rødspætter, som en Specie omtrent, men det er for det første længe siden, og den Gang var der langt andre Forhold i Kriibvig, end der nu er. Nu er den jo fyldt med Sand, saa nu kan der jo heller ikke som den Gang fises Rødspætter der mere; og for det andet er der jo intet Menneſte, der har tænkt paa at ville støtte et saadant Misbrug. Enhver af os vil vistnok gøre sit til, at Ødelæggelse af Fiskeyngel og Undermaalsfisk indskrænkes til det mindst mulige. Grunden, hvorfor jeg har været og fremdeles maa være imod Laasningen af denne store Del af Limfjorden, som der her er Tale om, og mod de forøgede Maalebestemmelser for Rødspætten i Halvdelen af Limfjorden, som her foreslaas, er naturligvis den, at jeg af Hensyn til den gamle Stamme af Fiskere, de gamle Mænd i Fiskerbyerne Agger, Malm og Tyborøn skulle kunne vedblive at fiske i Nærheden af deres Hjem; de kunne ikke, som det ærede Medlem mente, drage længere bort. Det gør, ved jeg meget vel, baade i den ene og den anden af Vestkystens Fiskerbyer de yngre Folk, og det kunne de, for saa vidt Redningsvæsenet ikke forbyder det; men de gamle ikke; de ere nødt til at blive ved deres Hjem. Jeg maa derfor paa dette Punkt være ganske uenig med det ærede Medlem fra Lemvig. Jeg er ogsaa uenig med ham, for saa vidt det ikke er rigtigt, naar han siger, at Laasningen ikke blev indført i 1888, thi det blev den; den har aldrig nogen Sinde været effektiv i det Omfang, som den da blev det, og der er ingen Grund til, at hele dette Vand skal være laaset af Hensyn til Rødspættefiskeriet, fordi der ingen Rødspætter er her. Der er en Del Yngel, men det er saa smaa Rødspætter, at de ingen Sinde bør tages i Vand og derfor ikke kan bestadiges. Der er intet Rødspættefiskeri i Kriibvig, og det vil der ikke være, hvad enten det er laaset Vand eller ikke. Det ærede Medlem omtalte den smalle Kende ind ved Kriib, hvor der er godt Kalfiskeri. Det kunde maasse være hensigtsmæssigt at beholde Laasningen af en Del af selve den smalle Kende langs Kysten, men i saa Fald skulde det være en langt mere effektiv Laasning, og det, tror jeg, i det hele taget gælder alle laasede Bunde, naar de overhovedet skulle holdes laasede, nemlig, at man indskrænkede Laasningen til smaa Arealer, der særlig egne sig for Fiskeynglen, men saa skulde Laasningen ogsaa være fuldstændig effektiv. Naar man forbyder alt Fiskeri i laasede Bunde, saa var det Mening deri, men at laase et Vand — som

jeg omtalte i Gaar — og forbyde Fiskeri med Garnredskaber og saa tillade, at Bunden atter og atter gennemgaves med Nalesaks — det er ganske urigtigt; dette Redskab ødelægger al den Fiskeyngel, der er. Der er adskillige andre Fiskemetoder, der heller ikke ere gavnlige for Ynglen, men denne er sikkert den værste. Jeg tror derfor, at vil man opretholde laasede Bunde, som maasse kan være rigtigt nok, saa tror jeg, man helst skulde indskrænke Areallet til det mindst mulige, og saa gøre Laasningen saa effektiv, at Fiskeynglen virkelig kunde være i Fred, nemlig ved at forbyde alt Fiskeri paa disse Steder.

Frederiksen: Det er en lille Udtalelse, som den højtærede Indenrigsminister fremkom med i sit Foredrag i Gaar, som foranlediger mig til at fremsætte et Par ganske korte Bemærkninger. Der staar i den nugældende Fiskerilovs § 41: „De nærmere Bestemmelser angaaende Fiskeriet i hvert enkelt af de her omhandlede Bunde kunne, naar Flertallet af de omboende Fiskere ønske det, træffes i særlige Vedtægter“. Dette staar som sagt i § 41, og i § 42 staar: „Som Fiskere betragtes under dette Kapitel de, som efter Kommunalbestyrelsens Støn drive Fiskeri enten som Hovederhverv eller væsentligt Biehverv“. Nu udtalte den højtærede Indenrigsminister i Gaar i Anledning af, at jeg i det Foredrag, jeg holdt forleden Dag, havde anset over, at Fiskerivedtægter skulde bringes til Beje, uden at Flertallet af de omboende Fiskere havde ønsket dem saaledes, at det var meget rigtigt. Det var sket ikke blot i den Vedtægt, jeg sigtede til for Farvandene mellem Langeland, Taasinge og Wro; men det var ogsaa sket paa adskillige andre Steder. Grunden dertil var, at de, som kom til det Møde, hvor Vedtægten skulde endelig vedtages, ikke vare alene de omboende Fiskere, men der kom ogsaa de Vaadfiskere, som ere vant til at fiske i det Farvand. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om da Vaadfiskere ikke maa regnes med til Fiskerne. Jeg tror, at Flertallet af dem, som bo ved de her nævnte Farvande, og som den Vedtægt, jeg holder i Haanden, angaar, ere Vaadfiskere, men de have i hvert Fald Kommunalbestyrelsens Attest for, at de drive Fiskeri enten som Hovederhverv eller som væsentligt Biehverv. Det er derfor, synes jeg, lidt strengt at gaa saaledes til Værks mod Vaadfiskerne, som den højtærede Minister gør, naar han udtaler, at man ikke tog Hensyn til Flertallets Ønsker paa et saadant Møde, fordi Vaadfiskerne ogsaa vare der og gave deres Stemning til Kende. Den højtærede Minister vil jo lige